
monika pálušová
fakbuk.com
MARENČIN PT

PT

Monika Pálušová

fakbuk.com

MARENČIN PT

© Monika Pálušová, 2013, 2022
© Marenčin PT, spol. s r. o., 2013, 2022
Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia
www.marencin.sk marencin@marencin.sk
Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.
966. publikácia, 2. vydanie

ISBN 978-80-569-1043-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1044-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1045-0 (ePub)

„Nič nie je také skryté, aby nebolo odhalené,
a nič také utajené, aby to nevyšlo najavo.“

(Marek – 4, 22)

Keď mala dvanásť rokov, začula v rohu detskej izby tesne pri hornom kúte okna bzučanie o život. Prichytila drobného pavúka, ako jeho dve končatiny v kmitavom víre šikovne spriadajú korisť. Muška bola ešte živá. Nikdy by neverila, že takto nahlas dokáže bzučať. Aj keď sa šialene trepala, pavúk si ju zamotával asi tisíckou obtočení do malého balíčka, dokiaľ úplne nestíchla. Privolala tam všetkých, ktorí boli doma: mamu, Doda i Katku. Čiže všetkých. Otec cez deň doma takmer nebýval. Ak áno, nebol pri vedomí. Do rodiny sa nepočítal ani on sám. Všetci s úžasom mlčky hľadeli na toto veľkolepé minimalistické divadlo. Keď bolo jasné, že muška z toho nevyviazne už ani ako úhľadný balíček, so zdesením sa na seba usmievali. Niektorí sa v tom pokúšali vidieť viac. Nebolo čo.

15. 6. 2011 20:04 co by si chcel?
15. 6. 2011 20:05 aby si sa dal pretiahnut
15. 6. 2011 20:05 a ty sa das?
15. 6. 2011 20:06 no neviem
15. 6. 2011 20:06 ty to chces tiez?
15. 6. 2011 20:06 teraz by som urobil vsetko
15. 6. 2011 20:09 tak verim, ze sa nam to podari, pekne si ich premazat
15. 6. 2011 20:17 ako sa predstavis?
15. 6. 2011 20:18 ako Dusan

Pred sebou kočiarik so spiacou Lili, stála podvečer pred kostolom, kde bol tieň a dýchateľný vzduch. Šaty sa jej lepili na telo, strhnuté nebadanou studenou triaškou. Vedela, že je to šialené, ale musela to urobiť. Poslala správu:

„Zajtra o desiatej pri Mestskom urade."

„To je skoro. Neskor?"

„O 15. hodine?"

„To hadam stiham, dam este vediet."

Prišiel z práce neskoro a unavený. Mala by mu o stretnutí povedať. Musí to urobiť napriek tomu, že je to zbytočné. Presvedčí ho, aby tam išiel s ňou. Je to šialené, ale pôjde. Je teraz posadnutejšia, ako on vtedy. Nie, nechce nikomu ublížiť, chce všetko len uzavrieť. Veľkým oblúkom, spájajúcim ako dúha rok, v ktorom žatva stínala hlavičky malých popolavých kláskov, uzavrieť celý tento príbeh. Možno by sa dal z ich životov vystrihnúť ako nepotrebný materiál z filmu. Možno sa navzájom presvedčia, že sa ani nikdy nestal. Rok ich aj tak už len obsadil do hlavných úloh.

1. 4. 2010 13:18 masaz chrbta ritky, stehien, bruska i pipika az do konca :)

1. 4. 2010 13:22 bavi ta to, alebo to robis pre prachy

1. 4. 2010 13:22 aj-aj :)

1. 4. 2010 13:46 hm...

1. 4. 2010 13:46 spravim ta za desat eciek :) pod cenu nepojdem :)
1. 4. 2010 16:01 ahoj, pat som ochotny dat
1. 4. 2010 16:01 dobre teda, ukecal si ma :) ponahlaj sa!

Odkedy ho poznala, bola plná detí. Šialená od vzrušenia by spontánne ovulovala, rozrastala sa a tlačila zo seba ďalšie mĺkve kamene, ktoré od nej jeden po druhom odskakovali ako spod rútiaceho sa kolesa. S chlapmi prežívala šialenú, samú v sebe sa uspokojujúcu rozkoš. S ním to bolo iné. Akoby vždy zabudol niečo dopovedať. Jeho oči všetkých farieb, telo, vlasy, šikovné prsty na rukách i nohách sľubovali oveľa viac, ako jej dával.

Prvé náhodné dotyky ich predurčovali na druhý veľký tresk, alebo aspoň na nekonečné horúce zimnice, zavŕšené bezvedomím. No v skutočnosti sa žiadna jej extatická vízia nenaplnila. Ani jemu. Zakaždým ich spojenie skončilo ako spotené pachtenie krátkym, horko vydobytým stonom a odvalením sa od seba. Ako huba sa zase napila nových detí, ktoré sa do nej ihneď mocne zakvačili. Už v prvé dni ich mali stovky.

Ticho sa štvornožky tmolili najprv po špinavej drevenici, ďalšie po byte. Naďabila na ne so strachom aj pri upratovaní ich jedinej skrine zapratanej odspodu až hore šatami.

Tak rada by mala poličky. Odmalička túžila po poličkách, ktoré im vždy chýbali aj v pivnici, doma v izbe, v kuchyni, v hlave. No tatko sa za každého počasia dotackal z krčmy v zimnej bunde a v plesnivých, pa-

chom presiaknutých ponožkách a tupo sledoval vtipné programy. Nenávidela ho, no on si jej nenávisť dodnes nevšimol. Nevšímal si nič okrem vlastnej bolesti. Pozeral na televízor, nevnímajúc násilný triumf veselosti. Bolestínsky hľadel niekde do bočnej dimenzie s výrazom ako pri vypočutí si zdrvujúcej správy, ktorá práve otočila jeho životom. Vykrútená korková zátka, pachom predurčená odpadu. Taká je aj ona na svoje deti. Tie sa jej vyškierajú do tváre, keď na ne, skryté, každý deň natrafí inde.

Mala hrozný strach z ďalších detí, ktoré z nej už boli pripravené vyliezť. Zakaždým jej znetvorili postavu, vycicali vetché prsia a rozhrýzli bradavky tak, že si nemohla bez bolestivého sykotu ani utrieť mokré telo. Bála sa im dať čokoľvek.

Deti ju nie že nenávideli, posmievali sa jej. Bolo im jej ľúto. Nebola schopná naozajstnej lásky, preto ich radšej nechcela vidieť. V noci ticho prichádzala k pomalej plytkej rieke ďaleko od svetiel. Nebadane púšťala zo seba riečne kamene a kládla ich na breh. Veď ich nezabila, voda si ich zobrala sama.

Veď kto by už dal také mená deťom! Nepáčili sa mu, no nevedel jej odporovať. On, čo bol vždy taký obdivovaný, obletovaný, uznávaný, nevedel jej povedať: „Chcel by som, aby sa volala Zuzana, alebo Dorota. Nie Eliška, a ešte Elizabeth.“ Keď sa ho prvý raz pýtala na meno prvej dcéry, uviedol Astu. Hneď sa začala smiať a jemu došlo, že je to príliš originálne meno pre človeka. Aj tak sa mu páčilo. Chlapčenské ani jed-

no. Len jeho sa mu zdalo hodné naozajstného muža. On tu teraz musí tvrdnúť v garsónke, ktorú podľa nej musí prerobiť dnes, už včera bolo neskoro. Prácu mu zadelila na každý deň. V diári videl, ako má poznačené: *5. máj – vymaľuj toaletu a kúpeľňu, šiesteho chodbu, siedmeho izbu.* V živote nevidela, ako sa robí stierka, ako sa naťahuje sieťka. Ona mu bude plánovať! Tlačí ho zúfalými pohľadmi a vydiera odopieraným sexom, po ktorom túži intenzívnejšie ako on. Každý deň ho príde skontrolovať, ako pokračuje. V plastových nádobách donesie jedlo, ktoré si ani nezohreje, nechce sa mu predierať haldou materiálu a sutiny. Prečo je taký pomalý? Je dôkladný.

„V Anglicku som mal postaviť krb za dva dni, robil som to dva týždne, no keď majiteľ videl, ako som to urobil, chcel odo mňa ďalšie veci a odporučil ma svojim priateľom."

„Nie sme v Anglicku, nechcem krb, len posratú garsónku, aby sa malo dieťa kam narodiť," vždy ho v chmate položí na lopatky. Všetky jeho sny o tom, ako bude inštruktorom windsurfingu a potápania v gýčovej prímorskej lagúne, ako sa tam malá bude čvachtať v plytčine, budú bývať v prívese a večer grilovať ryby, ktoré cez deň uloví, utopí. Vráť sa na breh, chlapče, sme tu a teraz, treba dokončiť toto tu a potom ísť ďalej.

Pod tlakom nevie, nechce pracovať. Stúpa mu na päty aj kvôli fajčeniu. V živote ho nikdy nikto tak neobmedzoval! Po pretekoch si boli s chalanmi sadnúť v bare pri plavárni. Nechcelo sa mu ísť domov ani tento

víkend. Aj tak nikto nebude doma. Mama je určite do noci v práci. Trucuje. Otec radšej zalaškuje s kolegyňami, ako by mal prísť do studeného bytu s večerou v chladničke, ktorej bielobu poškvrňuje odkaz: „Prídem neskôr, zohrejte si párky. Mama.“ Neskôr ako kedy? Neskôr ako kto?

Zostáva na intráku radšej každý týždeň, je mu veselšie. Nikto tu nikomu za studenú večeru nevyvalí zaucho. Tak rád by ju vždy obránil, no tiež by si radšej dal vyprážané rezne a šalát. Vždy keď na schodoch zacítil vôňu, rád by sa ponáhľaním tešil, no za dverami ich bytu sa vôňa rozplynie v chlade prítmia. Tu mu je lepšie. Síce aj tu má na večeru len párky, ale je veselo. Po pretekoch sa pripijú a pôjdu spať. Mame zavolá, nemusí sa báť, veď je už prvák na učňáku. Vie sa o seba postarať.

Za prvým stolom pri bare sedia tri ženy, už dlho sa na nich smejú. Uchá. Všetky sú pekné, možno len o niečo mladšie ako mama. Mama je tiež pekná, aj keď nechce veľmi variť. Ak budem na budúci víkend doma, pripravím všetkým perfektné raňajky. To ich dostane.

So ženou v strede sa im zakaždým stretnú oči. Musí ísť čúrať. Ide okolo nich, chichúňajú sa skoro ako bývalé spolužiačky, teraz sú v triede len samí chalani. Nie je to ono. Dve veľké pivá vypustil zo seba ako penistú riavu. Výdatne čapoval do pisoáru. Ruky si nikdy neumýval. Penis áno. Tu nie, niekto by ho videl.

Z dvier oproti práve vyšla pekná, nakrátko ostrihaná tmavovláska vo veku, ktorý sa neodvážil tipovať. „Nadýchame sa vzduchu?“ zaskočila ho. Keďže neodpove-

dal, pridala: „Odprevadíš ma?“ Niečo zabľabotal, ale išiel. Ako v tranze. Bol poctený jej pozornosťou. Rukou skontroloval, či dobre zasunul a zapol rázporok, aby si nemyslela. Všimla si jeho gesto a usmiala sa: „Si rozkošný. Ako sa voláš?“

Vysúkal takmer zrozumiteľné slovo. V hlave mal pripravených toľko vtipných poznámok, no tie mu napadnú, až keď bude zaspávať.

„Niečo oslavujete?“ mala krásny hlas a pery, z ktorých chcel počúvať všetko.

„Len tak... Mali sme preteky, tak sme chceli niečo vypiť... Od smädu,“ habkal nechajúc sa ňou viesť. Kamkoľvek.

„Vidno, že si plavec, máš najkrajšiu postavu, akú som kedy na mužovi, vlastne na chlapcovi, videla,“ zasmiala sa, „ako mladý Adonis.“

Netušil, kto je Adonis, ale večer sa spýta chalanov alebo vrátničky na intráku, tá lúšti krížovky. Zhltla ich jasná teplá lákavá noc. Len pár krokov od baru ho chytila za ruku a veselo mu rozprávala o tom, že aj ona pred pár rokmi plávala. Teraz nemá kedy. Práca a tak. Rozumel. Nie je hlúpy, dospelí majú málo času, veď to pozná. Rodičov vídaval spolu len cez víkendy, a teraz ani to už nie. Pri rozprávaní sa jej hladné pery približovali k nemu čoraz bližšie. Cítil alkohol, cigarety a ešte niečo, čo dosiaľ nepoznal. Ale nohavice už mal našponované. Všimla si to. Dlaňou mu s istotou pohladila koncentrát mužstva, až cítil ujsť prvú kvapku. Prisala sa mu na pery a ťahala ho pod blízky most.

„Prepáč,“ zdalo sa mu to ako vhodný moment pre

potykanie si, „musím srať.“ Srať mu pripadalo chlapskejšie ako ísť na potrebu, alebo kakať, no aj tak sa začala hrozne nepríjemne smiať. Vták zložil krídla.

„Stretneme sa teda zajtra, tu máš moju adresu, príď hneď zo školy,“ podala mu vizitku: *Mgr. Oľga Varšovičová, novinár. Škultétyho 12.*

Na druhý deň prišiel. Ďalšie ráno sa vrátil na intrák zabaliť si pár vecí a vrátil sa tam až po letných prázdninách. Už ako druhák. Leto bolo nádherné.

Zobudil sa na to, že mu je príjemne. V tme cítil a videl niekoho telo pri sebe. Ruka neomylne našla už prebudenú vlajkovú žrď pod pyžamom s gumičkou v páse. Vytiahla ju do nočného stanového chladu. Najprv mu ju pevne chytila a potom mu skúsene pretiahla zástavu cez rastúce brvno. Pohyby boli presné, presne také, aké by robil aj on. Zrazu zacítil aj vlhko úst. Bolo to silné, takmer hneď explodoval, ale bol zvedavý a chcel vedieť, kam to až zájde. Ústa boli hladné po jeho spermiách a sali lepšie, ako bol schopný zvládnuť. Vystriekal do nich hneď celú dávku. Chlapec z ich oddielu neuhol. Vyšiel zo stanu a odpľul si.

Ráno ich zobudil nástup a on si až teraz uvedomil, že jeho dokonalé telo nebolo stvorené pre bežnú sexualitu, vlastnú jeho predkom. On je predurčený prijímať a spôsobovať extázy bez obmedzení. Vtedy sa v ňom prebudil hormonálny Manitu.

3. 5. 2011 11:23 co sa da v aute robit?
3. 5. 2011 11:24 piseme hodinu a teraz sa pytas, co sa da v aute? vsetko sa da

3. 5. 2011 11:25 ok, v aute som to nikdy nerobil
3. 5. 2011 11:25 chces, ci nie?
3. 5. 2011 11:26 chcem... a co teba vzrusuje? uz pomaly vyrazam
3. 5. 2011 11:27 v sexe vsetko
3. 5. 2011 11:27 ok, tak okolo 13
3. 5. 2011 11:28 nie okolo, ale o 13

Zo služobky sa zatiaľ nevrátil. Počkala do šiestej a zavolala Roba, ktorý mal pôrodnú pohotovosť. Prišiel veľmi rýchlo. Dala pod seba veľkú nevkusnú tašku s reklamou hypermarketu, plodová voda vraj ničí matrace. Nechcela, aby si to pamätalo aj sedadlo v aute.

O siedmej už bola prelezená viacerými rukami v ponižujúcich polohách a na také niečo v príliš verejných priestoroch. Dýchalo sa jej čoraz ťažšie, podobné bolesti jej zastierali vedomie a podlamovali nohy. Sama civela pootvoreným oknom a vzdychala, lebo tak to chcel aj nápis na izbe.

Potrebovala, aby bol teraz pri nej. Ktokoľvek, komu by mohla vynadať, zakvačiť sa do neho, objať, zahryznúť, poplakať si, hľadať úľavovú polohu. Prichádzala a odchádzala len uvravená sestrička, ktorá jej v tých najväčších prívaloch bolestí, kedy mala pocit, že sa vyprázdni všetkými otvormi, doniesla ukázať rozličné, vraj rozkošné detské šatočky. Keby mala silu a dych, vykopla by ju a vyšľahala šatôčkami z izby.

„To máte nožičky! Ako srnka, vôbec nie ste tučná. Koľko ste pribrali v tehotenstve? Len to brucho... No, ukážte sa, už to bude!“ vytiahla ruku z nej, chvalabo-

hu aj s rukavicou, a hlasno sa pokúšala odpútať ju od bolesti. Nepomáhalo to. Naopak, rozčuľovala ju svojou rozšafnou veselosťou a postojom žoviálnej predavačky vajec.

Dorazil, až keď začala naostro tlačiť. Neskoro. V zelenej zástere a obrovských bielych návlekoch vyzeral ako neskúsený doktor. Nestihol si ani zaviazať šnúrky na chrbte. Držal ju za ruku a sem-tam si potiahol spadnuté plece, ale to už vôbec nevnímala. Zostala len dusivá neodvratná bolesť, ktorej sa bolo nutné čo najskôr zbaviť. Ešte sekundu a stratí vedomie. Strácala a nadobúdala ho viac ako polhodinu. Nevedela ten balvan zo seba vytlačiť, akoby jej uviazol na polceste v tele a rozhodol sa zostať. Veď čo, raz sa vykotúľa. Cítila, že v nej cestuje tam a späť.

„Zadusíte si dieťa! Tlačte poriadne! Ešte!“ podarilo sa doktorke na smrť ju vystrašiť. Zatlačila tak bytostne, že počula, ako sa v nej trhajú vnútornosti a chvíľu sa rozhodujú, akým štýlom opustia vyčerpanú schránku. Krvou nachvíľu utíšený, gumene nevzhľadný balík, vykĺzol. Teraz už rýchlo. Začal kričať. Odľahlo jej. Najzaháňanejšia obava, že porodí len studený kameň, sa nenaplnila.

Nevládala hovoriť, no on konal za ňu. Chcela mať dieťa ihneď na prsiach, bez ozdobovacích rituálov. Podali jej nečakane maličkú klzkú bytosť. Aj cez všadeprítomnú krv bolo poznať, že je veľmi pekná. Slepé, bezbranné stvorenie sa prisalo na jej malý ľavý prsník, pravý sa mu nepáčil. Zamilovala sa ako nikdy predtým, a potom už len raz. Ticho plakal. Pravými slzami, aké

ešte u žiadneho muža nevidela, až dokiaľ neodišiel domov. Malo by ju to dojať tiež.

Vždy som milovala a milujem svoje deti. Nie je pravda, čo hovoria ľudia o našej rodine. Sú to len hlúpe závistlivé klebety, na ktorých šírení sa podieľa aj ona. Nikdy nemilovala môjho syna skutočne, len dôsledne zaznamenávala všetky jeho slová a pohyby. Hľadela na neho očami točiacimi sa ako magnetofónové pásky.

Stal sa len jej inšpiračným zdrojom. Nie on ju, ale ona potrebovala jeho, aby prebudila svoj ospalý zmysel pre krásu a dobro, čo vyrastalo výlučne z jej teoretických vedomostí a prázdnych rečí. Teraz mi už možno rozumie viac ako včera.

Moja rodina bola vždy tŕňom v oku okolia. Vždy sme boli iní. Dodnes nám závidia našu dôstojnú hrdosť a nezávislosť. Navyše nás vôbec nezajíma, čo si o nás kto hovorí.

Moji chlapci sú a vždy boli výnimoční. S hladnou láskou sa do mňa zahryzli a vytiahli zo mňa to najlepšie, vyplavili všetky usadeniny človečenstva vo mne smerom k nim. Ľudia, ktorí ma nechceli uraziť, len potvrdili, že som iná. A to ma dodnes uspokojuje. S tým som ich vychovala. V predstave výnimočnosti a autentickosti. Sú neopakovateľní.

Náš domov bol vždy plný mužstva. Túžila som po dcére. On mal byť ňou, mojou malou roztomilkou, ktorej by som česala vlásky krehkým detským hrebeňom a pripínala páperie drobnými sponkami k prekrásnej hlavičke. Ich jemnosť by mala po mne. Krásu a žiaru po

mojej matke, ktorá mi často odopierala lásku. Zahltila ňou len brata a ja som sa z odstupu rokov a emócií prizerala na to, ako sa medzi nami rozširuje dlhá puklina. Tú lásku, po ktorej som denno-nočne túžila, by som dala svojmu dievčatku. Prišlo však veľmi skoro a muselo preč. Bola som unavená, zaskočená prianiami a túžbami prvého syna, prvého manžela. Čím viac som im dala, tým viac pýtali. Všetci muži v mojom živote. Niekedy som so smiechom priznávala strach, že ma pohltia medzi jednotlivými sústami. Ich požiadavky rástli s nimi. Malí otesánkovia zjedli všetko. Musela som si ušklbnúť pri dochucovaní jedla, inak by mi nezostalo.

Po čase začalo ubúdať aj zo mňa. Môj nádherný inteligentný muž, česť jeho pamiatke, pomaly ukrajoval z mojej lásky, nehy, dôstojnosti. Vždy však elegantne a s úsmevom. Sprvu ma trápili jeho veselé eskapády, cítila som sklamanie, poníženie, tvrdú hrču v krku, ktorú som mu predhodila ako studenú večeru. Padla prvá facka, po ktorej som sa chcela rozviesť, po stej mi to pripadalo smiešne a nerozumné. Aj tak ma miloval viac ako ktorúkoľvek inú. Umiloval ma tou svojou energickou sebaláskou. Dnes viem, dnes by som bola iná. A možno nie, možno som tým večným súbojom s ním len silnejšie zapletala strapaté vrkoče manželstva.

Bodaj by pochopila aj ona. Nenechajte sa strhnúť jej toboganmi peripetií a emócií. Iná na jej mieste by z toho nerobila žiadny rozruch. Dve-tri hádky, pár rozbitých jedálenských súprav, facka. Veľmi rýchlo by

zabudla pri vysávaní, umývaní riadov a dlážok, čistení zapáchajúcich ritiek. Tým, že tieto kompetencie presúva na môjho ochotného a obetavého syna, má čas fabulovať tieto nehorázne konštrukcie. Berte ju s rezervou. Nikdy nebola úplne v poriadku.

7. 12. 2010 10:30 chovas aj nejake zviera, ci iba svoju zenu?
7. 12. 2010 10:31 ako to myslis?
7. 12. 2010 10:32 ale, to iba tak medzi recou, ze ci mas aj nejake zviera, ja chovam kone
7. 12. 2010 10:34 jaj, mam psa. kone su moc pekne
7. 12. 2010 10:35 ok, takze mas isto dobre srdce... ukazes este nejake foto?
7. 12. 2010 10:37 mozes si pozriet aj kratke videa, su otvorene
7. 12. 2010 10:38 uz som videl, das heslo? co ta rajcuje?
7. 12. 2010 10:39 to mam foto v zenskom
7. 12. 2010 10:40 teba rajcuje, ked si v zenskom ?
7. 12. 2010 10:41 niekedy, preco?
7. 12. 2010 10:41 aha, tak potom nic, ahoj

Požičaná limuzína od najmladšieho brata si razí cestu tmou. Zajtra je nutné zapôsobiť. Na kohokoľvek. Na úzkej ceste, zväčša lemovanej lesom a malebnými vidieckymi domčekmi, vypovedá už nepríjemne ostrými xenónmi o svojej dôležitosti. Šoféruje najstarší brat, mladší sedí na mieste spolujazdca. Najmladší tu ani nie je. Mlčanie preruší nadšená replika staršieho.

„Vyhrali sme tender na renováciu najznámejšieho hotela v Trenčíne!“

„To je ten s tými balkónmi?“ unavene a znechutene kladie otázku mladší.

„No... Tie balkóny sú síce atypické, ale ty to zvládneš. Bude to ťažká práca, ale vyriešiš to a zarobíme. Možno nás to postaví na nohy,“ v dobrej nálade a s neutíchajúcim, až podozrivým nadšením pokračuje starší. Mladší chvíľu zamračene mlčí.

„To ani náhodou. Je to hlúposť. To sa isto nedá. Si myslíš, že prečo sme to vyhrali? Pretože nikto iný by do toho nešiel. To len my sme takí blbci, že berieme, čo príde a za najnižšiu sumu. Ako chceš robiť tie balkóny, veď na to nemáme ani typ lešenia?!“

„Neser ma,“ zhúkne a ziape pri šoférovaní, „nie aby si bol rád, že máme vôbec zákazku, že budú peniaze na výplaty, ale ty hneď všetko neguješ. Ako vždy. Tak ja sa snažím priviesť nejaké prachy do firmy, čakám od koho iného ako od teba podporu – a ty mi toto hovoríš. Vždy ma takto podrazíš. Už toho mám dosť. Choď do čerta, keď to nechceš robiť. Kazíš džob!“ Cez krátku dedinu prefrčia skoro stovkou. Cestu zúžia vysoké stromy a hustá nepreniknuteľná tma. Svetlá však zaregistrujú na zemi nejaký objekt. Auto prudko zabrzdí. Najrýchlejšie z auta vybehne mladší. Starší vyjde, keď zatiahne ručnú.

Na zemi leží sova. Tá druhá, ktorá na nej sedela, vyplašene odletela na neďaleký strom, odkiaľ pozoruje celú situáciu. Mladší berie do rúk ležiaceho vtáka a cíti, že je ešte teplý. Chce mu pomôcť, ale nevie, ako.

Ani nie dve minúty a sova mu zomiera v rukách. Bol by schopný ju i oživovať, dať dýchanie z úst do zobáka, no je v šoku. Aspoň položí mŕtve telo mimo cesty do trávy a sadne si do auta.

„To sa stáva. Je to smola, niekto pred nami ju zrazil. Je to nepríjemné, ale stáva sa to," starší neplače. Chce utešiť mladšieho, no ten cíti ukrutnú bolesť. Nemohol, nevedel pomôcť. O dva roky neskôr rozpráva túto príhodu aj jej. V očiach má slzy, ktoré neudrží. Vidí, že je citlivý. Nie ako ostatní chlapi. To je ten pravý. Vtedy sa rozhodne.

Všetci o tom vedeli, no tvárili sa, že je všetko, ako má byť. Polovicu domčeka, postaveného hneď pod kostolom a starými lipami, odkloneného čoraz viac od božieho stánku, tvorila tráva. Precízne pestovaná, nádherne zelená, vysoká ako džungľa, omamne voňajúca veľkým problémom. Druhú polovicu tvoril ním obývaný sklad starých nepotrebných vecí, ktoré okolo seba zhromažďoval a nikdy na nič nevyužil. Kopili sa tu staré zapáchajúce deky plné psích chlpov, zničený nábytok a úlomky dreva. Apatické psy hrýzli smradľavé matrace, tmavohnedé od množstva výlučkov spotených, nielen ľudských, tiel. Maličké okná, cez ktoré ani v najslnečnejší deň v roku neprenikol dovnútra lúč, boli zaťažené kockovanými zafajčenými handrami, kedysi sa hrdiacimi menom závesy. V biednej kuchyni sa prísne logicky zoradené povaľovali už neumývateľné hrnce so strašidelným obsahom. Pach nedovolil preskúmať ho. Najprv videla toto.

Po ich prvom rozhovore sa túžil niečím pochváliť. A keďže sa mu ešte nezdal vhodný čas ukázať svoje prirodzenie, vybral skrytý kľúčik a odomkol dvere, vedúce do tajnej džungle. Prvý pohľad na čistú, dokonale upratanú a harmonizovanú zelenú časť domu ju zhrozil. Napadlo jej, že má zarobené. Príspevok do kriminovín síce nie je až tak dobre honorovaný, no s fleškou by sa ani nenarobila. Odvysielali by ju hneď zajtra večer. Dnes to už nestíha. Poslala by mu možno esemesku s poďakovaním, ale radšej ako záhony trávy, mal ukázať vtáka. Boli by menšie problémy.

V realizácii nápadu ju zastavil len fakt, že by jej to asi znemožnilo, alebo na niekoľko rokov oddialilo možnosť vyspať sa s ním. Vlastne, toto tu by mohlo vyniesť viac ako jeden príspevok vo večerných správach. Smutný pohľad psích očí v kamere pri zábere na jeho putá by dojal viacerých zeleninových fajnšmekrov. I keď televízne riešenie sa jej videlo rýchlejšie a srdcu i peňaženke bližšie, rozhodla sa mu najprv oddať.

Drogy jej smrdeli. Prachy za ne už menej. Viac jej smrdela druhá polovica domu s dlážkou posiatou udupaným blatom a kamienkami, vystrkujúcimi hrany na bosé chodidlá.

Mužská, najmä tá mladšia časť dediny, by ju zlynčovala. Ochotu a prítomnosť mladých chlapcov si kupoval dobre mienenými dávkami zadarmo. Kázal o blahodarnosti prírodného produktu so schopnosťou otvárať mysle, prebúdzať fantáziu a tvorivosť. U neho len ospalosť a tuposť, no vo chvíli vzrušenia mal pocit, že odhalil recept na stvorenie. Možno by si

mala dať aj ona, je príliš upätá. Potrebuje sa uvoľniť, chce to únik.

Stále bolo nutné byť krásna. Ukryť deti doma, zamiesť stopy, naniesť na tvár mejkap. Špirála, lícenka, lesk na pery. Náušnice nesmú chýbať. Musia ladiť s oblečením. Treba mať iné každý deň, aby sa nenudila, aby sa nepovedalo. Je dôležité, čo si o nej myslia druhí, aby vedela, čo si má o seba myslieť ona sama. Potrebuje dennú pochvalu, potrebuje byť napriek chronológii zastavená vo vákuu nad priepasťou, ktorú obchádza čas. Len tak môže počuť, že je stále mladšia a štíhlejšia, šťastnejšia, obetavejšia, láskavejšia. Len zapôsobiť na druhých. Hoci naľakane, otvára dvere temnej izby s jedným oknom. Kto čaká za nimi? Najhoršie je, ak nečaká nik. Nebude pred kým utekať von. A ona potrebuje utekať. Potrebuje sa chystať na únik. Prebúdzať v sebe, skôr na sebe, takzvanú krásu, vedúcu na obojku k neďalekému trhu ľudí. Pred zrkadlom zakrýva stopy večernej tichej nervozity, v ktorej si nechtami dohrýzla tvár. Zakrýva a počuje krik, smiech a plač detí, ktoré už ani nečakajú, že tým prebudia jej záujem. Keď sa maľuje, telefonuje, alebo sedí za počítačom, neexistujú, čo by sa aj zo dve obesili na dlhý čierny kábel. Ešte si vybrať čo najkratšie a najpriesvitnejšie šaty, aby mal každý druhý chutné predstavy, topánky na čo najvyššom opätku a vybehnúť po kontrolnom pohľade do veľkého zrkadla konečne von. Pôjde tam, kde zaplnia po okraj jej hladné oči aspoň na chvíľu, kde pretnú jej prázdnotu

veselými lákadlami z hlásnych trúb, ktoré i tak nikto nepočúva. Kde jednu akciu strieda druhá. Vždy túžila po dobrodružstvách, teraz ich zažíva v plechových búdach, preplnených unikajúcimi ľuďmi s parníkmi na kolieskach. Nasýti sa spoločenstvom, ktoré má spoločnú len túžbu zaplniť sa v očakávaní ďalšieho vyprázdnenia. Prisaje sa celým telom na rušné okolie a bude ho po kúskoch pohlcovať a čo najpomalšie stravovať, aby sa stihla prísť vylodiť domov. Len nech ju nik nevidí. Nech ju obdivujú všetci, no nech nikto netuší, čím sa sýti. Prečo je o chvíľu znovu a stále neznesiteľne hladná. Prečo stále hľadá a nenachádza uspokojenie. Keď zamyká, začuje ako jednému z detí buchla s jemným puknutím malá krehká hlavička o novú kamennú dlažbu v predsieni. Nemôže sa už vrátiť, nestihla by nakúpiť. Sprace to, keď príde. Mop má vždy nachystaný pri vani.

Také boli jej úlety od preplienkovaných a zahrnco-vaných prešťastných okamihov, tvoriacich nemennú večnosť. Z malomesta sa s radosťou z chvíľkového vyslobodenia hnala za novým dobrodružstvom. Väčšina z nich sa odohrávala v jej hlave a ostatné v ambulanciách špecialistov.

„Vaše dieťa je úplne zdravé, len má na srdiečku takú menšiu poruchu," zvestovania dva dni po pôrode.

„Vaše dieťa je úplne zdravé, len má rozšírenú obličkovú panvičku," robia si srandu.

„Vaše dieťa je úplne zdravé, má len žltačku, kvôli ktorej musí dostať do hlavičky takú infúziu, ktorá mu

pomôže. Samozrejme, s ním nemôžete ísť, je to predsa len oddelenie, viete, všetko sterilné, malé deti a tak... Nebojte sa, neplačte, musíte byť pokojná, aby ste nestratili mlieko. Môžete ho prísť nakojiť," utešovala ju blonďavá sestrička, ktorá sa svoju vyhorenosť snažila prekryť silenými úsmevmi.

Ju, ju nadojčiť, chcela po nej zrúknuť vždy dosť psychicky labilná, po pôrode až nebezpečne. Dni extrémnych nálad neprehrmeli, no ona vedela, že toto zdieľať nesmie, aj tak je najbližšia psychiatria až v ďalšom okresnom malomeste. Tam to už pozná.

Prsia by jej tuho stiahli niekoľkými elastickými obväzmi a napichali ju zo všetkých strán, nie tak, ako by si priala. Dieťa by nevidela mesiac – dva. Možno by jej ju aspoň ukázali. Pár elektrošokov a viac ako pár úhľadných lesklých tabletiek, sprvu podávaných injekčne pre jej pretrvávajúcu nespoluprácu, by jej prinavrátili dobrú náladu a dodali akcent láske k dieťaťu. To oni vedia.

Zdomácnenú samotu neprerušil ani jeho telefonát, esemesky prestal písať hneď, ako začali spolu bývať. Vraj sa mu to cez nový mobil ani nedá, len ememesky. Tak rada by dostala aspoň tú. Počula od niekoho, čo si dnes ľudia posielajú. Videlo sa jej absurdné odpovedať na takúto správu podobnou, v rýchlom chvate nadobudnutou momentkou, zachytávajúcou neúhľadné orgány so sľubnou výzvou na večer v priestore, kde sa tmolí dieťa. So sebou ho predsa brala aj do kúpeľne a na toaletu, kde by asi nadobudla odpoveď? Držala ho násilne znehybnené v šatke. Ľavou rukou tisnúc k sebe

malú, takmer plešatú hlavičku, pravou miešala prihárajúcu zápražku do polievky.

Aký text by asi pristal osamelému vtákovi? Asi by ho radšej s tým poslala do riti. Ona nevie, čo skôr a on si vetrá péro!

Toto bol úplne iný november. Mal oblohu, mal listy, stromy, mal dokonca počasie. Zasa by zubami trhala trávu a kotúľala sa dolu kopcom detstva. „A děti pro radost a radost pro děti," chcela spievať, ale nevedela. Podarilo sa jej ujsť z väzenia. Len na chvíľu. Vedela, že sa musí, že sa chce vrátiť, ale aby to urobila s presvedčením, musí na chvíľu ujsť. Poľná cesta jej utekala pod nohami rýchlejšie, ako si myslela, že dokáže. Ešte ju úplne nevycicali, ešte je tu a nedá sa. Konečne je slobodná. Na chvíľu, ale úplne sama. Vo vzduchu cítiť zemiaky a sladké spáleniny, malo by byť preč všetko, no stromy držia dekórum, slnko nechce vidieť dátum. Má chuť. Má toľko chutí, čo nemala od prvého dieťaťa, oficiálne priznaného rodným listom. Chcela mu dať všetko a vykúpiť sa za tie odvrhnuté. Decko po prvom týždni nad ňou vyhralo nerovný boj vytrvalým plačom. Aj ona plakala, no určite nie tak presvedčivo. Teraz je to zabudnuté, ešte bolo povedané len prvé slovo. Posledné síce nebude patriť jej, no teraz sa jej ujde aspoň malý štek. Je zasa vysoká kolísavá trstina v poslednom tichom zlatom vetre. Po pazúroch mrakov, snažiacich sa zadržať unikajúci kotúč, zostali len krvavé šmuhy, aj tie rozpil vietor. Spoza hory sála tlmené teplé ticho, do ktorého sa vplieta prvý chlad.

Jej teplo stále vrie, dnes nezasyčí, odišiel na nejakú chatu. Rozlúčka s niekým, niekde. Nič to, zajtra príde. Zoberie ho do hory, zájdu hlbšie do lesa, alebo len tu. Oprie ju o strom. Nebude sa báť, hoci spoza stromu môže vykuknúť ďalší lezúň. Domov ich viac priniesť nemôže, niet sa medzi nimi kam pohnúť. Teraz hrá prím. Na čo siahne, svieti, premieňa kamene na zlaté vajcia. Pominula doba blata. Až sa bojí, že sa toto obdobie šťavy a cvalu pomaly končí. Veď sa nedotkla zeme už takmer pol roka. Vždy, keď sa začala báť, naozaj sa stratilo, zmizol všetok lesk, ktorý miešal farby, zakopla a strmhlav bola znovu v suteréne, kde smrdeli zabudnuté zemiakové šupky. Ešte nie, ešte sa o to chce s niekým podeliť. Ešteže má telefón, vtedy volá, cerí sa na neprítomných, ktorých práve teraz miluje. Sú úžasní, všetci, hoci ich nevidela storočia. Chce byť s nimi, chce, aby všetci videli, aká je. Ona je výnimočná, ona je zázrak, ona sa vyskytla. Príjemne unavená zaspáva s Eli o pol deviatej večer. Ani necíti, ako malá pri zaspávaní zovrie čeľuste a zahryzne.

„Volám mu, nezdvíha. Nie je v práci. Volám tebe, nie je ani doma. Tak kde potom, dočerta, je? Čo si o tom mám myslieť?“ Prvý ranný telefonát neladí s ňou.

„Ja neviem,“ zosmutnie v milisekunde. Povie mu o chate, kde jeho podriadení oslavujú. Nikto mu nič nepovedal. Spomenula si na včerajšiu telefonickú mizanscénu pri zaspávaní, kedy jej tvrdil, že šéf-brat o všetkom vie a neprekáža mu, ak nikto z nich zajtra nepríde do práce.

„Ak sa mi ozve, zavolám ti,“ sľúbi Robovi. Zneistie.

Pokúša sa mu hneď volať. V priebehu doobedia dvanásťkrát. Nezdvíha. Má pracovať, má predsa novú prácu, musí byť najlepšia, hoci by bola jediná.

Zrazu zamrzlo všetko. Aj jej auto. Nedarí sa jej naštartovať. Vyhreje si ho a nakoniec predsa len odchádza. Už je tretieho. Vo vstupe základnej školy učiteľky uprostred chodby ozdobujú vianočný stromček. Usmeje sa na ne. Vnútri namotáva klbko nenávisti a odporu voči svojmu vytrvalému súperovi. Zasa niečo. Stratila všetko, aj odvahu, bez ktorej zaklope priamo na dvere riaditeľne.

„Dobrý deň, prajete si?“ odpovie jej hneď dva v jednom mlado pôsobiaca šéfka. Usmieva sa, ona tiež, je predsa profesionálka. Len žiadne emócie. Chápe finančnú tieseň, neistotu budúcnosti, Damoklov meč nad nimi, zúfalú situáciu celého školstva. V pôvodne sebaistej a jasnej reči vznikajú trhlinky, puká litosférická doska, prepadáva sa pod povrch všetko naučené aj vrodené. Je z nej trstina v ihličkách dažďa. Ešte včera od nej všetci chceli i to, čo vôbec nepotrebovali, teraz nepotrebujú, aby tu niekoho okrádala o drahocenný čas. Treba ísť pozrieť ten stromček, potom k zubárovi a na nákup. Bola jej sympatická, ale hneď spoznala, že sa len tak nepoddá.

„Chápem a viem, aké majú teraz školy problémy…“ nedokončí. V taške jej zazvoní mobil.

„Pokojne ho zdvihnite, mne to neprekáža,“ prirodzene a nenútene jej navrhne riaditeľka. Nechcene sa roztrasie. Je tu príliš teplo, ale i tak sa nevyzlečie zo saka.

„Ďakujem, ale nie, je to len priateľ a teraz s ním nechcem hovoriť," vráti jej úprimnosť.

„Naštval vás?" Bystrá kočka. „ Chlapi, tí to vedia," feministicky zaostrí jej zlosť. „Neurobil to prvý ani posledný raz," chce sucho skonštatovať a uzavrieť vratkú tému, ale vtedy sa zlomí oporný múr. Hlasný pukot vyrazí slzy a sople. Riaditeľka jej bleskurýchlo podáva vreckovky so slovami:

„Kašlite na neho, nikto za to nestojí, aby ste sa pre neho takto trápili. Ak nie ste manželia a nemáte detí, urobte to čo najskôr. Ja som to dokázala urobiť až po dvadsiatich troch rokoch a dnes len ľutujem, že som to neurobila hneď. Mala som ho poslať do pekla už vtedy, keď sa opil prvýkrát."

„Ale my máme dieťa. Eliška mala len nedávno rok. Určite ju veľmi ľúbi, ale ja mu už nedokážem dôverovať. Stále ma klame – nechodí do práce, bohvie, kde je a navyše má problém s drogami," smokliac odhalila viac ako chcela.

„Nechajte ho. Hneď. Ste šikovná, vychováte ju aj sama," rázne, ale citlivo jej hovorí riaditeľka.

Počas ich nie krátkeho rozhovoru zvonil telefón päťkrát. Nezdvihla ani raz. Prepla na tichý mód. Vysmrkala sa, rozlúčila sa a s podpísanou zmluvou celá bordová napokon vybehla von okolo veselých učiteliek, postávajúcich pri už hotovom stromčeku.

Auto pokryla súvislá, minimálne päťcentimetrová vrstva. Najprv naštartovala a zakúrila. Volala mu až so snehom zatemneného interiéru. Stručné výčitky chcela nechať sľubne otvorené na večer, keď ho vy-

obcuje zo svojho života. Všetko, samozrejme, poprie:

„Robo je predsa idiot, ako vždy bol, chce len, aby som aj ja stratil pre robotu úplne všetko. Veď radšej prišiel o rodinu, akoby mal prísť o firmu. To si mu pekne na všetko skočila."

„Chce nás len dostať od seba. Závidí mi, že mám rodinu. Chce, aby som dopadol rovnako – a ty mu nahrávaš... Ten bude mať radosť," vždy spriadal podobné konšpirácie. Zložila. Nechcelo sa jej ho počúvať. Nech vie, kde ho má. Radšej mu napíše esemesku, najprv však odprace sneh.

„Neprajem si, aby mi Robo volával a už vôbec nie, aby ste si svoje veci vybavovali cezo mňa. Kašlem na vás. Na oboch. Zožerte sa!" pošle a mobil nechá v tichom rozpoložení.

Rozhodla sa. Už je z toho unavená. Veď každého pol roka niečo vyvedie a len čaká, že sa udobria – najlepšie pri vášnivom, ešte nahnevanom sexe. A potom zrazu všetko bude ako predtým. Veď to. Stále rovnako. Stále nijako.

Vytrvalo snežilo. Piatok, sobota, nedeľa. V piatok mu len povedala, že najlepšie bude, ak pôjdu od seba. Udivene mlčal. Už takéto niečo nechce zažiť a viac sa s ním nebavila. V sobotu bol v robote napriek obrovským mrazom. V tej zime a snehu tlačila s námahou plný kočík popri vážskom kanáli. Neustále snežilo a v nej rýchlo rástlo presvedčenie, že robí dobre. Netušila, že s týmto presvedčením v nej rastie ešte niečo. Niekto. Len jej bolo trochu ľúto. Samej seba i nového bytu, na

ktorý si zobrala sama úver na dlhšie ako život. Ľúto predstavy, že tu už budú snáď fungovať ako rodina.

Odíde. Byt predajú. Polovica peňazí zostane jemu, za jej polovicu si kúpi noru, kde zalezie aj so svojím malým víčaťom. Ostatné nech vyjú s ním. Len, aby mala od neho pokoj. Nechce ho už ani vidieť – stále v špinavých sivých tričkách, zle ostrihaného a páchnuceho. Nezaslúži si taký život. Večer mu to povie. Preplakala sa až k Vianociam, cez Silvester do nového roka. Prúd sa zastavil devätnásteho januára večer. Niečo sa musí zmeniť.

„Aké meno dávate svojmu dieťatku?“

„Ja neviem, ja ani ona sme tu vlastne nemali byť.“

Visí uviaznutá v úplne inom časopriestore, ako je pôrodná sála. Niekde medzi dvanástym a jedenástym poschodím v pohybe smerom nadol a v tejto stotine sekundy sa vôbec nehýbe. Vyzerá, že si len pomýlila bazén, že stupienok je príliš vysoko, a navyše zabudla, že tehotné neskáču – ani do vody, ani do sena a odtiaľto už vôbec nie. Obe majú strach, pretože i keď je tma, vedia, že bazén nie je napustený. Nikdy nebol. Teraz sú ešte spolu, aj ich strach je spoločný. Ako ho cíti maličká? Bojí sa o život, i keď ho zatiaľ nežila? V druhej stotine sekundy už začínajú padať – zatiaľ sú viac prekvapené ako zľaknuté. Bolo to až desivo ľahké odlepiť sa od januárového pálivo studeného povrchu parapetnej dosky a na chvíľku sa vzniesť. Áno, chceli sa vzniesť, no strach a gravitácia rozhodli inak. Nezadržateľne a veľmi pomaly, po sekundách, po po-

schodiach, padajú a vedia, že toto nemôže mať dobrý koniec s hrdinskými požiarnikmi a smiešne nafúknutými plachtami.

Aký signál teraz prechádza cez pupočník? Čo cíti to klbko v nej – bojí sa o seba, alebo o matku, na ktorú sa tak spoliehalo? Ale vrodený strach predsa existuje! Čo cíti? Chcela by tu radšej zostať, prvýkrát plakať, prvýkrát sa najesť a vykakať? Ona však rozhodla za ňu – je to správne, kto má takéto právo?

Len keby vedela, že ešte sa dá vidieť, objať, pohladkať Elišku. Bude jej chýbať. Len ona. Tieto dve, bezmenné, už zostanú naveky spolu. Eli bude asi nahnevaná.

Cesta autom je obrazotvorná lúka.

Sedí v práci za kompom ako skromný vlajkonosič v pozore. V jednom kancli s tromi chlapmi upätými v tesných košeliach. On v montérkach, ktoré v tomto roku ešte nestihol ani zašpiniť, aj tak by mu ich teraz nemal kto vyprať. Pozerá sa na obrazovku a tvári sa, podobne ako ostatní, že pracuje na niečom dôležitom. Pri pozornejšom pohľade by niekomu niečo neuniklo. Nahodil pokrovú tvár, ktorá neprenáša signály zo spodného okruhu. Ten vrie, kypí tak, že bude musieť odložiť túto knihu jázd na neurčito a hasiť.

Nemá na to, čo chce, čo nevyhnutne potrebuje, podmienky, vonku zúri posledná dekáda januára, odhodlaná nenechať nič len tak. Vonku sa nedá. Doma sa nedá, byt je voľný počas dňa len na pár hodín, zostáva chalupa. Ďaleko, studená, neútulná.

Potrebuje aspoň dve hodiny na to, aby sa mohli vyzliecť. Vykúriť starú chajdu do trenkovej teploty, ako na nete tvrdí, nie je jednoduché. Chce to čas. Bojí sa toho času. Mohol by priniesť slová. Takto mu to neprekáža. Keď si s niekým len píše, je kráľ, dokáže presvedčiť aj samého seba, že toto všetko dokáže, že v poslednej chvíli neuhne.

Včera tu bol za kompom skoro do deviatej večer. Aj s malou, kreslila si a on písal a písal. Hodiny. Zabudol jej dať večeru, nestihol ju osprchovať, nestihol jej ani prečítať rozprávku, prezliecť do pyžamka, pretože ju priamo z auta, spiacu, len hodil do postieľky. Má pätnásť mesiacov, ale už má vlastnú posteľ. Je na ňu pyšný, má teraz tvár síce poďobanú nejakou pliagou, no inak je nádherná. Isto to chytila v nemocnici na návšteve. Zatvoril za ňou dvere a bol by písal ďalej. Teraz bude radšej spať. Ráno sa mu po pár hodinách spánku nikdy nechcelo do práce.

Ako prvé v unavenom tranze opäť zapína počítač. Škoda, že je kvôli zime stále plná kancelária. Po piatom rozhovore a druhom nádejnom prísľube na stretnutie inkognito musí odísť do spŕch. Oblečie sa, ide do skladu, hovorí chlapom. Vlajka veje pod dlhou zimnou bundou, našťastie väčšou o dve čísla. Keď si uľaví, pôjde za ňou do nemocnice, veď ju tak ľúbi.

„Spíte dobre?“ pýtal sa ako vždy bez záujmu, hodiac pohľad cez okuliare.

„Výborne vyzeráte, lieky potrebujete?“ V takýchto intenciách sa väčšinou vyvíjali ich päťminútové roz-

hovory. Aj na dnes mala pripravené dobre nacvičené upokojujúce odpovede, ktoré mali presvedčiť najmä ju, že je v poriadku. S úsmevom, pôsobiacim v čakárenskom zrkadle presvedčivo a ktorý jej teraz prelial tvár do strašno-smiešnej klaunovskej masky, mu chcela potvrdiť, že všetko je až nudne dokonalé: „Konečne sme kúpili veľký krásny byt, no odkedy sme sa tam nasťahovali, ešte som nespala. Som neuveriteľne unavená, ale nemôžem spať. Nevládzem sa potom starať o malú – a v podstate ani nechcem. Nechcem dieťa, nechcem ani to, čo čakám. Nedokážem už prejavovať žiadne emócie – som ako hluchá hracia skrinka. Hovorím niečo a viem, že som úplne dutá. Nedokážem mať rada dcéru, ani partnera, nechcem milovať ani to druhé dieťa. Je mi cudzie. Myslím, že by bolo lepšie nemať ho, nemať nič, nebyť.“ Toto nemala, nechcela povedať, sama nechápala, čo sa z nej rinulo. Vlna sebaľútosti v nej pretrhla hrádzu. Pukli obruče a zvnútra vlhkosťou oslabené brvná po jednom praskali a mizli v prudkých nárazoch rozostupujúcej sa búrlivej vodnej plochy. Neskoro vyťahuje vreckovku, nenašla ju hneď. V jej príručnom smetnom koši šuští množstvo igelitových vrecúšok a ešte viac pokrčených dokladov o zaplatení nákupu.

„Ešte nikdy som vás nevidel v takom zlom stave,“ podáva jej vreckovku z papierovej škatuľky, keď vidí, ako dlho sa hrabe v taške a nenachádza. „Poležíte si chvíľku na oddelení a v prvom rade si musíte oddýchnuť,“ nerozhodne a spýtavo na ňu vyhorený starký hľadí, akoby sa bál jej prudkého odporu. Posu-

nie od seba klávesnicu a prestane civieť na obrazovku a písať.

„Ale ja idem do práce, máme tam inšpekciu. Bola na mojej hodine v pondelok a dnes ma to čaká tiež. A som tu autom," nepresvedčivo sa bráni hlúpymi argumentmi.

„Dajte mi kľúče, zavolám vám sanitku," pôsobí už rozhodnejšie, keď vidí, ako poľavuje a sama priznáva, že potrebuje hospitalizáciu. Ešte sa pokúsila zabojovať a hlasito smrká: „To nie, to dokážem odšoférovať aj sama. Po auto nemá kto prísť," oponuje do poslednej chvíle. „Dajte mi ich radšej. Sestrička už volala sanitku," presvedčí ju a ona by mu v tej chvíli odovzdala čokoľvek.

No jasné, už štrnásť rokov mu klame a tvári sa, aká je šťastná – a teraz sa mu zdá podozrivá? Mal mať postreh pred desiatimi rokmi, keď tu bola v oveľa povznesenejšej nálade – a neprišiel ju pozrieť na oddelenie, ani keď sa po týždňovom večnom spánku neočakávane prebrala. V sestrinej pracovni, odstrihnúc sa od ďalšieho čakajúceho pacienta s plačom, oznamuje riaditeľke aj jemu, že musí ísť ležať do nemocnice: „Niečo sa im nezdá, tak ma radšej pošlú na pár dní na gynekológiu." Najmä on sa veľmi čuduje, prečo by mala byť hospitalizovaná.

V sanitke sa tvári, akoby si len tak cestovala na návštevu k starej mame. Sprevádzajúca sestrička takisto. Prekecajú celú cestu v takej nepochopiteľnej pohode, akoby bol eskort na takéto oddelenie súčasťou každého dňa pre obe.